

Nemtelen

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 50. szám, 2019. december 13.

Valóban indokolatlan, hogy Magyarországon csak a III/III-as besúgókat veti meg a közvélemény, holott a Belügyminisztérium többi alosztályához tartozó ügynökök ugyanúgy jelentettek barátról, rokonról, kollégáról, és sunyin, titokban éppolyan károkat okoztak az őket bizalmukba fogadó, előttük nyíltan beszélő, mit sem sejtő állampolgároknak. (Széky János: [Az elhárító díja](#), *ÉS*, 2019/48., nov. 29.) A szerző Csehországról és Szlovákiáról megírja, ott tudják, hogy ugyanúgy a diktatúra fenntartásáért dolgoztak. De nem ez a bűnük – teszem én hozzá. Mert a hatvanas évek vízügyi hivatalnoka is hozzájárult a diktatúra fenntartásához, és fontos pozícióban lévő mérnökök, közgazdászok százezreire igaz, hogy nélkülük a Kádár-diktatúra egyetlen évig sem tudott volna fennmaradni. A különbség a rendes ember és az ügynök között akkoriban nem ez volt. Hanem az, hogy az ügynök tudatosan, embertársai kárára csinált karriert, szerzett és élvezett jelentős előnyöket, kedvezményeket a diktatúrától, amelyek eredményét – éppen, hogy megismételhetőek legyenek – polgártársai előtt titkolta, akiket tudatosan megtevesztett, kihasználta, elárult. Az egykori szt. tisztek és titkosügynökök gyakran védekeznek azzal, hogy a nyugati demokráciákban is volt és van titkosszolgálat, s annak beszerzettjeit, alkalmazottjait nem övezi vád és megvetés, inkább valamifajta nimbusz veszi körül őket. A fiatalok James Bondok, 007-es ügynökök akarnak lenni, az FBI-nál dolgozni presztízs, annak vezetői gyakran jutnak politikusi posztokhoz, akár elnökihez. Valóban, a hírszerzés szakma, és az állampolgárok biztonsága érdekében szükség van rá. De nem lehet feladata az állampolgárok megfélemlítése, sakkban tartása és megsarolása. Nem azok ellen viselnek titkos háborút, akik a rendszer ellen vétenek, hanem akik az ország ellen. Nem a kormányt védik, hanem az államot. Ezért is tilos nyomozást végezni ellenzéki szervezetek ellen. Ugyanakkor a magyar diplomata nem a külföldi hatalmakról jelentett, hanem a saját kollégáiról, a sajtóattasé nem a külföldi kémeitől kapott információkat továbbította Budapestre, hanem a hozzá belátogató magyar újságíróktól hallott magyarországi pletykákat, a Pénzügyminisztériumba beépített szt. tiszt nem a Szovjetunióról szerzett benyomásait osztotta meg munkaadójával, a Belügyminisztériummal, hanem azt, hogy munkatársai mennyire megbízhatóak. Tény, hogy a kemény külföldi hírszerzés a Varsói Szerződés országaiban az oroszok kezében volt. A magyar ügynököknek – nevezzék is magukat akárhány per hányasnak – jobbára a nemtelen besúgás jutott.